

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН КОГАТО КРАЙ ГРАДА ВЪРВЯ УСАМОТЕН...

Превод от руски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

Когато край града вървя усамотен
и гробището пак изпречи се пред мен:
решетки, стълбчета и гробници-палати,
където гният в студ и бедни, и богати,
в блатата как да е стеснени най-подир,
тъй както просяци на своя жалък пир,
и мавзолеи на търговци, адютанти,
нелепи изблици на евтини таланти,
и изобилие от проза, стихове
за добродетели, за служби, чинове;
по рогоносец стар ридания амурни;
от нощните крадци отмъкнатите урни,
гробове хлъзгави, прозели се без звук,
чиито жители ще дойдат утре тук —
такова размисли пак всичко ми навява,
че зло униние след миг ме завладява.
Да плюеш — и назад...

Но как обичам, как:
на село, есента, когато пада мрак,
из гробището сам да скитам дълго време,
където мъртвият в покой тържествен дреме.
Там прости гробове ще видиш, и простор,
и в тъмното крадец не дебне с мътен взор;
край древни камъни, покрити с мъх изсъхнал,
минава селянин, молитвено въздъхнал;
и вместо урни и огради от гранит,
безноси гении, харити с чар изтрит —
широк столетен дъб над гробовете скъпи
потрепва и шуми...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.